

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԲԱՐԵԿԱՄԱՐԵՐԵՆՆ

Յ. Մ. ին

Սիրք գոյ պի՞ճի բլար,
Երբ միայն ինկինքն զգար.
Ծաղիկն երկներանգ
Աչեր կ'ուզէ հրավառ.
Ահա առանձին, ի՞նչ կ'արժէ
Ի՞նչ նպատակ, եւ ի՞նչ իմաստ,
Երբ ան զգայ իրմէ դուրս
Եւ իր մէջ.

Մի *Մարիչ* սէր, սէր բարեկամ,
Աստուած ինքն իսկ-սիրոյ ակ
Սէր համակ.

Չուզեց բլալ միայնակ.
Եւ ստեղծեց եղեմին հետ
Սիրող սիրս մը—մարդ կամ—
Որ բարեկամ ունենայ:
Ինչպէս մարդուն առաջին
Տուաւ կին մը իբր ընկեր
Բայց զայրացաւ Սէր—Արարիչ՝ Ազատին
Որ իր սիրոյն ամբողջն ալ
Շնորհեց անյազ եւային.
Եւ ծառերուն մէջ հազար համար
Գոնէ մէկը՝ Սեղծողին
Սիրոյն չուզեց նուիրել:

Օ՛, բարեկամ, անկեղծ, անենգ,
Ի՞նչ է կեանքն առանց անոր.
Ծաղիկ ու սիւս, ինչ ու առուակ
Արեւ, ասղեր ոչինչ կ'արժեն:
Ինչ որ է տուն առանց մանկան
նիշերուն,
Եւ պարտեզն առանց՝ տունկի,
Այգին՝ առանց խաղողի,
Երկինքն առանց ասղերու,
Նոյնն է մարդը առանց անկեղծ
բարեկամի:

Ինչ որ է համբոյրը՝ շրթունքին
Ովասիսը՝ անապատին
Եւ արեւը՝ լեռներուն
Նոյնն է Սէրը՝ հոգիներուն

տառապող:

Օ՛, ինչ պիտի բլար աշխարհ, երբ
Զրկային արեւը բարեկամ,
Եղեմական երկիրն այս չքնաղ
Պիտի քուէր անապատ մը չոր ամայի:
Եւ ո՞վ մեզմէ, ո՞վ սիր՝ ճանչնար
Աստուած մը որ սէր չունենար:

Ապիկիւնէ:

ԱՆՆՈՒՆ ԱՄՐՏԵՁ

Ականակուռ աւելի քան խորհրդաւոր
Գանձասուսի մը գիշերին մէջ ոսկեփայլ,
Մասունքը սուրբ, դուն կը պահես նիմա քու խոր
Ծոցիդ մէջ սիրսն ուրկէ բղխեցաւ սիրքս մըռայլ...

Ու կը դառնաս անվերջօրէն շուրջը կրակին
Ինչ կ'արօտը, ի՞նչ երազը, ի՞նչ գաղտնիքը,
Անհուն պարտէզ ուր շրթունքներ կը ծաղկին
Եւ լրտուքներ կը սպասէ անըջաբով...

Գարբնուեցա՛ն այս շրթանները ծանրակուռ
Հիմա ոտներս դէպի քեզ կը սեւեռին.

Իմ խաչածէս ձեռքերուս հետ, աչքերս կոյր

Քե՛զ կը տեսնեն, քե՛զ կը տեսնեն այս խաւարին

Անձաբաժիր անդոհանքին մէջ կ'արժես

Յաւերժական մասունքներուդ հոգի՛ն եմ ես...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ